

Marno János

VIHARBAN

Vért látok, és úgy is hányom el
magam, hogy hullámot vet hasam
és a mellkasom, mint viharban
egy hajókötél, és az időn
tűnődöm a lépcsőn lefelé
tartva, és a rózsán, amint ott
talállak alva lent egy hajó
gyomrában. És megszakadok, mint
egy kecske, úgy kell másnap arra
kelve zokognom, hogy túlvagyok
egy álmon veled örökre, és
hunyoroghatok itt rázkódva,
és rázkódhatok körös-körbe,
vén hasú, csupasz villanykörte.

SZAG

Késem akárha kulcsom tolla
fordulna meg a kedves sebben
kétszer, s vérével olajozva
némulna el fejemben a zár;
s mintha már nem is tudnék róla:
bújok beljebb, kabátom kerül
a fogásra, kiabálhatok
kedvemre, cipőm odarúgva
a folyosószegély-csempéhez;
a szobában csípős szag ébreszt,
szúrós, mint a szalmiákszeszé,
valamint egy hideg tekintet
mered felém, keresztül rajtam,
majd eltűnik valami hajban.

PERTLI

Nárcisz ért a késforgatáshoz,
véreben már ez a mesterség,
ez fogja őt nagyvá tenni is
még egyszer, ha azt is megéri;
egy elsőt túlélni tudniillik
nem az ő, hanem a véletlen
műve, amelyhez komoly ember
csak játékosan folyamodik,
gondterhelten elfordul tőle;
székét szép lassan hátralökve
tápázkodik leszegett fővel,
minthacsak a cipőfűzője
szorongatná, mely ha kibomlik,
megtér anyjához, ki rég a földben.